

[Lysholt Hansen.]

udtrykker min glæde over, at ministeren ikke har benyttet lejligheden til at stille forslag om en forlængelse af byggeperioden for at kunne skære de årlige bevillinger ned, men at man tværtimod stræber imod at korte byggeperioden af ved i det sidste år kun at anvende 665.000 kr. imod efter den nuværende plan at anvende 3.846.000 kr. i året 1977-78. Jeg håber, at man både vil være i stand til bygningsmæssigt at følge planen, og at man kan undgå undervejs at måtte skære ned i de enkelte års bevillinger, der fra 62,5 mill. kr. i 1967-68 falder jævnt i de følgende 3 år og falder betydelig stærkere i de sidste år af byggeperioden.

Med disse bemærkninger vil jeg meget gerne anbefale lovforslaget.

**Thisted Knudsen:** Må jeg sige til det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, at sidste gang vi drøftede denne sag, i 1963, var det et enigt folketing, der gik ind for planerne om opførelse af et tidssvarende rigshospital. Jeg ved ikke, om jeg misforstod det ærede medlem, men han kom med en bemærkning om den forøgelse af udgiftsbeløbet, som der nu er tale om; jeg forstod det sådan, at man var kommet til det resultat, at man måtte til folketinget hermed. Jeg vil sige: det manglede egentlig bare. Når der i folketinget er vedtaget et rammebeløb, så er et byggeudvalg, selv om det kommer fra selve finansudvalget, efter min opfattelse ikke berettiget til at gå videre, end denne rammebevilling giver lov til.

Jeg må for mit vedkommende sige, at de tanker, der ligger bag dette lovforslag, ser særdeles velbegrundede ud. Folketinget er imidlertid ikke noget ekspeditionskontor. Her er tale om en bevilling på over 50 mill. kr., og med mit kendskab til hospitalsbyggeri spår jeg, at når vi når til 1978, er det i alt ikke den halve milliard, der nu regnes med; så er det måske nærmere en hel milliard, der bliver tale om. Men det er en sag for sig.

Jeg mener imidlertid, at 50 mill. kr. er jo også penge i dag, og folketinget kan ikke uden videre ekspedere denne sag, blot ved at nogen tager ordet fra denne høje talerstol. Jeg må altså på mit partis vegne ønske en udvalgsbehandling, således at vi nærmere kan se på de tanker og de planer, der ligger bag dette lovforslag. Jeg kan sige,

at vi er positivt indstillet og velvilligt indstillet, men vi ønsker visse oplysninger, før vi giver vor tilslutning, og jeg går ud fra, at der bliver nedsat et udvalg til dette formål.

**Gottschalek-Hansen:** Under den foregående sags behandling beviste den højtærede undervisningsminister, hvad mange af os længe har vidst, at ministeren, sit høje embede til trods, åbenbart ikke er blevet helt voksen. Jeg synes, det var nogle utidige, ukloge og for en minister uværdige bemærkninger, der blev fremsat om min partigrupes formand under behandlingen af et rent sagligt lovområde. Jeg nødtes til at sige dette, fordi jeg står i den situation, at jeg på mit partis vegne må give tilslutning til det fremsatte lovforslag, og en følgevirkning deraf kan åbenbart blive, at jeg skal høre nogle nedsættende bemærkninger om min partigrupes formand. Jeg vil forlods tage afstand fra dette.

Med hensyn til det foreliggende lovforslag er gangen jo den, at vi i 1958 her i det høje ting vedtog en lov om udbygning og ændring af rigshospitalet nærmest på et principgrundlag, i den forstand at vi ikke fastlagde nogen økonomisk ramme. Vi opererede med beløb af en størrelsesorden på ca. en kvart milliard kroner, men det blev meget snart klart for byggeudvalget og de teknikere, arkitekter og ingeniører, der arbejdede med projektet, såvel som for lægerådet, der jo er en væsentlig islet i byggeudvalget, at det ikke på langt nær kunne klare løsningen af dette problem, og 5 år efter — i 1963 — blev der da fremsat et lovforslag med en rammebevilling på op til 355 mill. kr.

Den højtærede minister siger i den skriftlige fremsættelse, at det måske vil undre en og anden, at man så kort efter kommer med anmodning om at få rammen udvidet med ca. 51 mill. kr., og jeg tror, at denne antagelse er rigtig og berettiget. Men jeg vil gerne have lov at sige, at efter min bedste overbevisning er der ikke sket én eneste form for fejlinvestering, der er ikke foretaget forkerte dispositioner, og den udvidelse af projektet, som påtænkes gennemført, er sagligt forsvarlig. Det må være rigtigt, at man flytter den nuværende afdeling for gynækologi over til en ny byg-